

Kunka minun äiji asettu asumhaan Prännhään

Tämä oon muistelus Mathias Kåvenista, joka oli ensimmäinen asukas Lemmijoven alala. Muistelus oon 50 vuotta vanhaa, ja se oon suunile samanlainen ko muistelus "Miksi minun faarista tuli maarieppa". Mathias oli Johan Kåvenin – jota kans Porsangin noitamieheksi kuttuthiin – nuorempi veli. Mathias oli nainu ja hänelä oli kaksi poikkaa. Mathias oli justhiin joutunu leskimieheksi, ko tämä tapattu. Hänen ämmä kuoli, ko hän oli lapsivuotheessa kolmanen lapsen kans. Lapsi kuoli neljän kuukauen vanhaana. Mathias Kåven oli suunile 35 vuotta vanhaa, ja sanothiin, ette hän oli seppä kapteini.

Kevhäälä 1887 hän oli venetlaakin kans soutamassa kallaa Sværholdtklubbenille, mikä siihen aikaan oli suuri fiskuvääri. Het olthiin jo heittäneet sen kevhään kalanpyyön ja olthiin matkala Porsanginvuonoo sisäle Sokkuvuonhoon. Se oli hyvä myötätuuli, ja het aijothiin purjettiit suorhaan kothiin, vaikka tavalisesti het kyllä pruukathiin käyä kaffistelemassa ophaitten tykönä vuonon öystälaijala. Siinä kävi kuitenkin niin, ette Ulko-Prännän kohala nousi pohjais-vestasta kova tuuli. Het olthiin yhtä mieltä siitä, ette het seilattais ranthaan. Mutta siinä kohin vuonoo ei ollu juuri niin monta paikkaa, missä het saatettais löyttää suojan. Likkiin hamina oli 2-3 miilan takana Suolovuonossa.

Mathias Kåven alko kattelemhaan, jos hän löytäis sopevan kopan missä het saatais suojan. Hän näki monta huonetta ja kammii Sisä-Prännässä. Hän arveli, ette sielä vois olla sopeva paikka purjettiit maihin. Nyt sää oli jo niin huono, ette muutampi olthiin jo alkanheet rukkoilemhaan! Mathias näki niemen, joka näytti pitemältä ko toiset niemet. Meressä oli nyt ullivesi, ja hän arveli, ette sielä saattais olla nokko syvä. Hän anto venheele lissää faarttii ja suuntasi jyrkästi paapurhiin. Hän pääsi nousemhaan suuren paaron pääle, ja sillä hän rattasti niemen sivvu ja sisäle kopphaan. Sitte hän purjetti täyellä faartilä ranthaan! Epäonneksi siinä sattu olemhaan yksi suurempi kivi, johon het osuthiin, ja yhtäkkii venet toppasi ko seinhään. Miehet kaauthiin kumhoon ja vierithiin pitkin venhettä – ja Mathias siinä myötä. Hän vieri mastoo vasten ja katkasi käen. Paikale tuli väkkee, ja het avitethiin miehet maihin. Monet olthiin niin ko piestyt, mutta muutoin ehjät. Venheen het kiskohtiin ylös ja siothiin hyvin kiini.

Het olthiin usseeman päivän aijan Prännässä ja korjathiin venhettä, mistä muutampi lauta oli särkyny. Mathias Kåven sai majapaikan yhen lesken tykönä. Leski ehotti, ette Mathias viipyis vielä kesän yli ja avittais häntä heinätoissä. Leski "lääkitti" Mathiaksen kättä parhaimalla maholisela tavala, ja käsi tervehty hopusti. Niinpä venetlaaki jatko matkaa ilman Mathiasta. Hiljemin kevhäälä Mathias nouti omat pojat Prännhään, ja vuotta hiljemin hän nai Anna Pedersdatterin. Vuoen päästä het saathiin tyttären, mutta lapsi eli tyhä kolme kuukautta. Mutta Annasta tuli hyvä äitipuoli minun äijile. Joten: ei ole koskhaan niin paljon huonoo, etteikö olis jotaki hyvääki! Tahii niin ko kirjailiija sen sannoo: Ja jos sie tulisit kerran purjettemhaan sinun venheen karkole, niin olihan se purjetteleminen kyllä kuitenkin ihanaa!